

ved Indtægtsbudgettet som ved Udgiftsbudgettet, og vi have derfor ikke fundet os foranledigede til at foreslaa nogen Realitetsforandring i Udløstet, hvorimod vi have tilladt os at indfætte denne Affattelse som formodentlig gjør Tanken klarere." (Stemmer Hør!) Sa ærede Medlemmer sigte Hør, de lægge naturligvis Vægt paa de Ord, hvorigjennem de tro at se en Udtalelse imod, at man skal nægte Finantsloven, og naar vi komme til at tale om, hvor vidt man skal nægte Finantsloven, kan det være høist interessant at berøre det Spørgsmaal (Afbrydelse af Dinesen) ... hvis det ærede Medlem har nogen, om end kun svag Logik, vil han kunne forstaa, at der er ikke her Spørgsmaal, om man skal benytte Retten eller ikke, men om, hvorvidt man har den eller ikke, og det er to meget forskellige Spørgsmaal. Her er Spørgsmaal, om man har denne Ret eller ikke, her er Spørgsmaal om, hvorvidt en saadan Tilstand har været forudsat som mulig indenfor Forsatningen i dens Virksomhed, og jeg tror, at det, jeg har læst op, er absolut bevisende for, at denne Ret er hjemlet ved en udtrykelig vedtagen Beslutning af den grundlovgivende Rigsforsamling med den udtrykelige Motivering, derigjennem at give begge Rigsdagens Thing denne Ret lige over for Finantsloven. Og det er saa langt fra, at det kun er Ordføreren alene, som har denne Anskuelse, at tvertimod Regjeringen og hele den grundlovgivende Rigsforsamling ere enige deri, thi umiddelbart derefter blev Alt, hvad Ordføreren havde sagt, tiltraadt af Finantsministeren, idet han lige efter Ordføreren udtalte sig saaledes: „Af hvad den ærede Ordfører her har anført, vil det være Forsamlingen klart, at Ministeriet ogsaa, hvad denne Paragraf angaar, befinder sig i fuldkommen Overensstemmelse med Udvalget.“ og Paragrafen blev vedtagen enstemmig med 124 Stemmer. Saa klart og tydeligt kan det godtgjøres, at den grundlovgivende Rigsdag og den grundlovgivende Regjering, altsaa Frederik den Syvendes Ministerium, som ledede Forhandlingerne, har baade forudsat og forudset Tilstande, hvor Finantslove ikke kom til Veie ogsaa paa Grund af en Nægtelse og Forkastelse af storpolitiske Grunde, og at de har forudsat det paa en saadan Maade, at de klart og bestemt vilde, at Skatterne ikke maatte opkræves, tror jeg, er saa klart, at intet Menneſte tør eller kan modſige det. Hvorvidt man bør nægte Finantsloven eller ikke er et andet Spørgsmaal, der afhænger af særlige Omstændigheder og de foreliggende Forhold, men det undrer mig Noget, at saa mange af de Herrer pludselig ere

komne i Bevægelse i Anledning af disse Udtryk, at det var en saa forstræffelig Uklogskab at nægte Finantsloven. Det er ikke mere end 10 Aar siden, i 1873, at det daværende Høire slog sig sammen og udstedte et fælles Dpraak til Valgerne i Anledning af Finantslovens Nægtelse, i hvilket der blev udtalt bestemt den Grundsaetning, at der vel gaves Tilfælde, hvor ogsaa de vilde anse det for rigtigt at nægte Regjeringen Finantsloven, og de nævnte disse to Tilfælde, der som Regjeringen udsatte Landet for Fare overfor Udlandet, eller den brød Grundloven. I begge disse Tilfælde vilde de Herrer finde det fuldstændig rigtigt at nægte Finantsloven, og blandt dem, der have understrevet dette Manifest, var det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen). Han var naturligvis ikke alene, nei, der var saamænd alle dem, der overhovedet nu ere i Høire og ikke siden have forladt den politiske Virksomhed, enten fordi de ere faldne igjennem ved Valgene, eller fordi de ere komne ind i andre Stillinger, eller fordi de ere døde, men alle de Herrer, som staa i Forbindelse med den Tid, have virkelig erklæret, at de vare villige til at nægte Finantsloven ligeoverfor en Regjering, der brød Grundloven (Dinesen: Men Regjeringen har ikke brudt Grundloven) Om Regjeringen har brudt Grundloven eller ikke, er et andet Spørgsmaal, som jeg nu skal komme til; før talte det ærede Medlem kun om at nægte Finantsloven, nu siger han, at Regjeringen har ikke brudt Grundloven (Dinesen: Det er det ærede Medlem jo ikke ene Dommer over). Det er jeg ikke, det er fuldkommen rigtigt, men naar der er saadanne Argumenter som dem, jeg har læst op, Udtalelser fra den grundlovgivende Rigsforsamling, og disse Argumenter ikke kunne imødegaaes med andre lige saa gode Argumenter, saa kan man jo paasta, at det er afgjort. (Dinesen: Det er ikke afgjort, det skal bevises.) Sa, det kan jeg godt. Denne Betragtning med Hensyn til Bevillingsretten blev ogsaa senere fuldstændig godkjendt af senere Finantsministre, navnlig Grev Spornek i 1860. Det er altsaa, tror jeg, in confesso, at Regjeringen og Folkerepræsentationen og Grundlovens høie Giver vare komplet enige i at den Opsfattelse, der er gjort gjældende fra vor Side, er den rigtige, og at Grundloven er brudt, naar der er handlet derimod.

Men nu er Spørgsmaalet altsaa: Vil Ministeren holde Grundloven af 1866 med Hensyn til disse Punkter, som han selv gjen-tagende har erklæret, usforandrede ere gaaede over fra Grundloven af 1849 saaledes som den blev forstaaet i 1849, det er Spørgs-